

Arrest

nr. 77 984 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat REYNAERT, die loco advocaat M. SNICK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 augustus 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 november 2011.

1.3. Op 22 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Hazrati Mir Afghan, verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van origine Tadzjiek te zijn en te behoren tot de Soefi clan. U bent Soenniet en geboren in 1954 te Karezak, district Paghman, provincie Kabul. Daar hebt u altijd gewoond tot u in 2009 verhuisde naar Iran. U bent getrouwd en hebt vier zonen en zes dochters. U spreekt Dari en een klein beetje Pashtou.

Volgens uw verklaringen werkte u als landbouwer toen Q(...) - een kennis van u - in saur of jauza van het jaar 2009 (te situeren tussen 21 april en 21 juni) u vroeg om hem te verbergen. Hij werd immers gezocht door de Taliban die hem zouden doden wanneer ze hem zouden vinden. U verborg hem in uw kelder terwijl de Taliban in het dorp naar hem zochten. U vertelde aan de Taliban dat u hem niet gezien had en de volgende ochtend stuurde u Q(...) terug weg. Hij ging daarna terug naar zijn huis. Iemand van de Taliban moet dit gezien hebben want die avond stonden enkele Taliban aan uw deur. Ze zeiden dat ze wisten dat Q(...) bij u was en begonnen u te slaan. Uw vrouw probeerde tussen te komen, maar zij kreeg ook klappen. De volgende dag werd u wakker in een ziekenhuis in Kabul. Terwijl u in het ziekenhuis lag, kwamen de Taliban opnieuw bij u thuis en bedreigden ze uw familie. Indien jullie Q(...) niet zouden terugvinden, zouden ze u en uw familie doden. U besloot uw gronden te verkopen en u vroeg aan uw vriend - S(...) - om dit te regelen. Hij betaalde u 600.000 Afghani. U bleef 15 dagen in het ziekenhuis en nog eens 10 tot 15 dagen later gaf u S(...) een volmacht om uw gronden te verkopen. Sinds u het ziekenhuis had verlaten tot het moment dat u S(...) een volmacht gaf, verbleef u bij een kennis van u in Kabul. Uw familie bleef intussen in Karezak wonen. Nadat u de volmacht had afgegeven, vertrok u samen met uw gezin naar Iran. Uw oudste zoon Jawad en uw drie oudste dochters bleven in Afghanistan, in de stad Kabul. U bleef twee jaar in Iran waar u telkens vreesde te worden gedeporteerd.

U verliet Iran op de vierde of vijfde dag van de ramadan (4 of 5 augustus 2011) en op 30 augustus 2011 kwam u aan in België, samen met uw schoondochter - Rashidi Farzana (OV 6.868.265 en CG 11/20731) - en twee kleinkinderen. Een dag later vroeg u asiel aan.

In Griekenland bent u uw vrouw, uw zonen R(...) (de echtgenoot van F(...)) en B(...), uw dochters Nasrin, N(...)s en N(...)n en een andere schoondochter en haar twee kinderen kwijtgeraakt. Intussen zijn N(...)n en N(...)s terug bij u. Uw zoon J(...) die in Afghanistan woonde, is sinds u naar Iran gegaan bent, spoorloos.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) datum van uitreiking onbekend; een document van het Rode Kruis waarin staat dat er wordt gezocht naar uw vrouw en kinderen en uw schoondochter en haar kinderen; foto's van N(...)n en B(...); bankafschriften van geldtransacties om verblijfsdocumenten aan te vragen, op datum van 13 juni 2011 en uitwijzingsdocumenten uit Iran.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 - van de Vreemdelingenwet. De reden voor het niet toekennen van de vluchtelingenstatus is dat er aan uw verklaringen in verband met uw asielrelaas weinig geloof kan gehecht worden.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen in verband met de chronologie van uw vluchtmotieven. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u in de lente - met name in de maand saur of jauza van het jaar 2009 én kort voor de meest recente presidentsverkiezingen - vertrok naar Iran. Dit terwijl u even nadien verklaarde dat Q(...) twee tot drie maanden voordien onderdak bij u zocht en dat dit opnieuw in de maand saur of jauza was (CGVS vragen 72-78, 83-84). Beide gebeurtenissen situeren zich volgens uw verklaring ongeveer in dezelfde periode terwijl u toch beweert dat u pas twee tot drie maanden nadat u Q(...) onderdak bood, naar Iran vluchtte. Voorts wordt er aan de hand van uw verklaringen in verband met uw tijdsgebruik na het bezoek van Q(...) vastgesteld dat u ongeveer 31 dagen - ongeveer een maand dus - na zijn bezoek en de daaropvolgende problemen naar Iran vertrok (CGVS vragen 71, 83-84, 100, 111, 116, 125, 130, 133, 136). Dit is duidelijk in strijd met uw eerdere bewering dat u twee tot drie maanden nadat Q(...) onderdak zocht, vertrok uit Afghanistan. Deze tegenstrijdigheden doen twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doen vermoeden dat uw verklaringen in verband met uw asielrelaas niet stroken met de waarheid.

Daarnaast kan er getwijfeld worden aan de ernst van uw vrees aangezien u, na het tweede bezoek van de Taliban bij u thuis in Karezak, ruim 30 dagen zonder nieuws bleef van de Taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de Taliban maximum een dag nadat ze u aanvielen een derde keer

langskwamen (CGVS vraag 71) Wanneer het de Taliban werkelijk menens zou geweest zijn, kan er - gezien de situatie die u schetst - redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat ze u tijdens deze periode niet met rust zouden gelaten hebben en dat ze meer maatregelen zouden getroffen hebben dan de twee bezoeken waarvan sprake (CGVS vragen 71, 99-107, 111, 121-122, 135). Dat ze u al die tijd niet meer zouden hebben gecontacteerd is weinig aannemelijk, toch indien u beweert te worden geïnterviewd omdat u Q(...) niet aan hen uitleverde. Dit lijkt er op te wijzen dat uw zelfverklaarde vrees een stuk minder ernstig was dan u laat uitschijnen. Bovendien verbleef u tijdens de periode van 15 dagen nadat u het ziekenhuis had verlaten bij een kennis omdat 'jullie schrik hadden vermoord te worden' (CGVS vragen 128-131). Dit weerhield u er echter niet van uw familie in het dorp Karezak te laten en enkel uzelf in veiligheid te brengen in Kabul (CGVS vraag 132). Toch blijkt uit uw verklaringen dat de Taliban uw vrouw hadden geslagen tijdens hun tweede bezoek en uw familie met de dood hadden bedreigd tijdens hun derde bezoek toen u in het ziekenhuis lag (CGVS vragen 71, 107, 111, 121). Uit het feit dat u hen in het dorp achterliet en dat u al die tijd geen nieuws meer had van de Taliban kan geconcludeerd worden dat dit de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging zwaar relativeert.

Overigens is het ook frappant te moeten vaststellen dat u na uw vertrek uit Afghanistan, en gedurende de langere tijd dat u in Iran verbleef, geen enkel initiatief heeft genomen om iets over uw problemen te weten te komen of minstens uw autoriteiten van het incident met de Taliban op de hoogte te brengen (CGVS vragen 69, 144-147). Uw drie dochters en uw oudste zoon woonden bij uw vertrek in Kabul, dus was u perfect in de mogelijkheid om informatie over de situatie in te winnen (CGVS vragen 54-55, 66-67). U stelt in dit verband dat 'men vandaag de dag nergens meer met uw problemen terecht kan zelfs niet bij uw kinderen en dat u geen nummer had van uw kinderen' (CGVS vraag 147). U had echter wel geprobeerd uw oudste zoon te contacteren dus zou het voor u ook mogelijk moeten geweest zijn uw dochters te contacteren of op zijn minst een poging te ondernemen (CGVS vraag 68). Dat u hoegenaamd niets heeft gedaan om informatie over uw situatie of die van uw kennis Q(...) in te winnen komt uw geloofwaardigheid niet ten goede en lijkt erop te wijzen dat u zich weinig betrokken voelt bij wat er met uw gronden of met Q(...) is gebeurd. Dit is nogal vreemd omdat uit uw verklaringen blijkt dat Q(...) toch meer dan alleen maar een kennis van u was. U kende hem al lang, u bood hem onderdak toen hij zich in hachelijke situatie bevond, en u ging bij elkaars familie op bezoek (CGVS vragen 80-81, 86). Daarenboven, dat Q(...) u - gezien jullie relatie - niets vertelde over zijn activiteiten of u ook niet zei waarom hij op de vlucht was voor de Taliban, is weinig plausibel (CGVS vragen 71, 85-86). Bovendien is het ook erg onwaarschijnlijk dat u de namen van zijn kinderen niet kent gezien de nauwe band die jullie hadden (CGVS vraag 87).

Voorts kan er getwijfeld worden aan uw bewering dat u pas de laatste twee jaar in Iran doorbracht. Zo blijkt u niet te weten dat één nieuwe Afghani 1000 oude Afghani waard is. U kan hierover enkel zeggen dat "een grote zak met oude Afghani ongeveer 100 nieuwe Afghani waard is" (CGVS vraag 44). Dat de waarde veranderd is, is het enige dat u hierover te zeggen heeft. Dat het uitzicht van de briefjes veranderde of dat er in 2005 munten werden ingevoerd blijkt u niet te weten (CGVS vragen 42-45). Toch moet u regelmatig met geld in aanraking gekomen zijn daar u af en toe naar de markt in Kabul ging om uw groenten te verkopen (CGVS vraag 39). Dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van deze veranderingen maakt het niet aannemelijk dat u pas in 2009 naar Iran bent gevlucht.

Verder zijn de door u ingeroepen feiten, in zoverre hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, van lokale aard en haalt u geen enkele afdoende reden aan waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen. Uw zoon woonde er toen u vertrok en uw drie dochters wonen er nog steeds. Bovendien vond u er reeds - zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen - een veilig onderkomen gedurende 15 dagen. U hebt er familiebanden en vrienden en u beschikte - zoals u zelf aangaf - over het kapitaal om u er te vestigen (CGVS vragen 54-55, 66-67, 170). Daarnaast kan er uit uw verklaringen afgeleid worden dat u de stad al een beetje kende aangezien u er af en toe naar de markt ging en er kinderen en vrienden van u woonden (CGVS vraag 39-41, 127-131). U had er ook geen problemen meer met Taliban. Uw redenering dat u zich daar niet kon vestigen omdat u veel geld nodig had en een volmacht aan uw vriend had gegeven om uw grond te verkopen is geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich niet in Kabul kon vestigen (CGVS vraag 170). Deze redenering is eerder economisch van aard en dus geen afdoende verklaring om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus. Bijgevolg beschikt u dus over een intern vluchtalternatief om aan uw eventuele vrees voor de Taliban te ontkomen.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 § b - van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie te wijzigen aangezien zij een aanduiding zijn van uw identiteit, herkomst, uw zoektocht naar uw kinderen en uw verblijf in Iran. Al deze elementen worden door het CGVS niet betwist. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS

(zie administratief dossier) dat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz, ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14 oktober 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw schoondochter een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat hij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) werd ondervraagd over feiten die zich meer dan twee jaar en half voordien hebben voorgedaan. Door het lange tijdsverloop is het volgens hem duidelijk dat er bepaalde onduidelijkheden en zelfs contradicties zijn omtrent bepaalde data en moet erop gewezen worden dat verzoeker ongeletterd is en men hiermee geen rekening heeft gehouden. Verzoeker acht het niet meer dan normaal dat hij al die tijd geen nieuws meer had van de Taliban omdat hij alle contacten met zijn dorp en familie had verbroken waardoor het normaal is dat hij niets meer had vernomen. Hij vervolgt dat het contacteren van plaatselijke overheden heel grote risico's met zich meebrengt en het meer dan reëel was dat ingeval van contactname de Taliban zou geïnformeerd worden. Voorts wijst verzoeker op de positie van de vrouw en stelt hij dat zij zo'n ondergeschikte positie innemen in de maatschappij waardoor hij niet gepoogd heeft zijn dochters te contacteren. Wat betreft zijn vriend Q. haalt hij aan dat er een groot vertrouwen bestond en hij dus niet meer uitleg nodig had over zijn problemen en dat hij zich de namen van de kinderen niet meer herinnert omdat het intussen meer dan twee jaar geleden is en hij niet bevriend was met Q.'s kinderen. Volgens verzoeker slaagt het CGVS er niet in om zich te plaatsen op het niveau van de asielzoeker. Hij wijst erop dat hij de waardeverhouding tussen de nieuwe en oude Afghani niet weet omdat cijferen en rekenen een quasi onmogelijke opgave is en het meer dan twee en half jaar geleden is. Hij is van oordeel dat het CGVS lichtzinnig met zijn problemen omspringt en benadrukt dat zijn onveiligheidsgevoel het onmogelijk maakt om nog verder te blijven leven in Afghanistan omdat de Afghaanse autoriteiten tot op heden niet in staat zijn om aan hun onderdanen het vereiste veiligheidsgevoel te geven. Aangaande de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat het district Paghman verkeerdelijk in de provincie Kabul wordt gesitueerd, terwijl het zich bevindt in de provincie Parwar, en meent hij dat het CGVS zich baseert op informatie die dateert van 17 december 2010, zijnde meer dan één jaar terug. Onder verwijzing naar een artikel uit The New York Times stelt hij dat Paghman zeker niet zo veilig is als men voorhoudt en concludeert hij derhalve dat het volstrekt onjuist is dat men heeft geoordeeld dat hij niet valt onder het beschermingsstatuut zoals voorzien door het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aan het verzoekschrift wordt volgend artikel toegevoegd: "*Attack is Latest to Jolt a Usually Quiet Afghan Area*" uit The New York Times dd. 14 augustus 2011.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in verband met de chronologie van zijn vluchtmotieven en doen vermoeden dat zijn verklaringen niet stroken met de waarheid, (ii) er getwijfeld kan worden aan de ernst van zijn vrees aangezien hij na het tweede bezoek van de Taliban bij hem thuis ruim 30 dagen zonder nieuws bleef en hij zijn familie in het dorp achterliet wat de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging zwaar relativeert, (iii) het frappant is te moeten vaststellen dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan geen enkel initiatief heeft genomen om iets over zijn problemen te weten te komen of minstens zijn autoriteiten van het incident met de Taliban op de hoogte te brengen en dat hij niets heeft gedaan om informatie over de situatie van Q. te weten te komen wat er op lijkt te wijzen dat hij zich weinig betrokken voelt bij wat er met zijn gronden of met Q is gebeurd, (iv) er getwijfeld kan worden aan zijn bewering dat hij pas de laatste twee jaar in Iran doorbracht vermits hij niet lijkt te weten dat één nieuwe Afghani 1000 oude Afghani waard is, (v) de door hem ingeroepen feiten, in zoverre er nog enig geloof aan zou worden gehecht, van lokale aard zijn en hij geen enkele afdoende reden aanhaalt waarom hij zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen, zodat hij over een intern vluchtalternatief beschikt om aan zijn eventuele vrees voor de Taliban te ontkomen, (vi) de neergelegde stukken evenmin bovenstaande appreciatie vermogen te wijzigen aangezien ze betrekking hebben op elementen die door het CGVS niet betwist worden en (vii) de veiligheidssituatie in het district Paghman niet van die aard is dat er voor burgers actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) vreemdelingenwet bestaat.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Het is bijgevolg aan verzoeker om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, hetgeen hij, zoals blijkt uit wat volgt, niet heeft gedaan.

2.4.1. Waar verzoeker de tegenstrijdigheden niet betwist maar stelt dat hij meer dan twee jaar en half na de feiten werd ondervraagd en het door het lange tijdsverloop duidelijk is dat er bepaalde onduidelikheden en contradicties zijn omtrent bepaalde data, merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen exacte data betreffen maar het om de chronologie van de door verzoeker aangehaalde problemen gaat en de asielaanvraag niet alleen op basis hiervan werd geweigerd, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt in zijn eerste punt. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005 nr. 139.148). Het louter verwijzen naar het feit dat hij ongeletterd is, is niet afdoende om de weigeringsmotieven met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen te ontcrachten. Het is aan verzoeker om concreet aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn profiel. Het feit dat er twee jaar en half verstreken is tussen het ogenblik dat de beweerde vervolgingsfeiten en het ogenblik van de interviews en dat verzoeker ongeletterd is doet geen afbreuk aan deze overwegingen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat belangrijke gebeurtenissen in iemands leven, in casu de vraag of verzoeker al dan niet in de lente, nadat hij Q. onderdak had verleend, samen met zijn gezin naar Iran vluchtte, op een vrij correcte wijze kunnen worden gesitueerd, wat in casu niet het geval is.

2.4.2. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker herhaalt zijn relaas en poneert dat het niet meer dan normaal is dat hij niets meer had vernomen van de Taliban omdat hij de contacten met zijn dorp en familie had verbroken, de Taliban niet wist waar hij was en ook hij geen contact meer zocht met de Taliban. Naar verzoekers zeggen eisten de Taliban de uitlevering van Q., en kwamen ze drie keer langs zodat er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat indien het menens was, de Taliban het niet zouden laten bij drie bezoeken. Immers, verzoekers familie bleef niet tegenstaande zijn beweerde vrees in het dorp achter, zodat kan verwacht worden dat de Taliban zou zijn teruggekeerd om Q. alsnog te vinden. De vaststellingen dat 1) verzoeker zijn familie achter laat in het dorp en 2) de Taliban niet meer is teruggekeerd, staat haaks op de ernst van de

gevreesde vervolging door de Taliban. Dit klemt des te meer nu hij beweert dat de Taliban zijn vrouw had geslagen tijdens hun tweede bezoek en zijn familie met de dood hadden bedreigd tijdens hun derde bezoek toen hij in het ziekenhuis lag (gehoorverslag CGVS, vragen 71, 107-108, 111, 122).

2.4.3. Waar verzoeker stelt dat de Taliban “*zeker in 2009 volledig geïnfilteerd (was) binnen diverse overheidsinstellingen in Afghanistan*” om zo te verklaren dat hij dit incident niet heeft vermeld aan zijn autoriteiten is een blote bewering en wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker op geen enkel initiatief nam via zijn familieleden in Kabul om op de hoogte te blijven van de evolutie van zijn problemen. Verzoekers verweer dat hij heeft nagelaten zijn dochters te contacteren vermits in Afghanistan de vrouw een ondergeschikte plaats heeft, is niet aannemelijk. Immers, gedurende de twee jaar dat verzoeker en zijn gezin, gevlucht voor de Taliban op zoek naar Q., in Iran verbleven heeft hij geen enkel initiatief genomen om enige informatie te verkrijgen, terwijl het risico om gedeporteerd te worden naar Afghanistan in Iran reëel is. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Er kan dan ook verwacht worden dat hij had getracht iemand anders te contacteren om zich te informeren over de huidige stand van zaken in verband met zijn problemen, zoals zijn vriend Q. Verzoeker gaf echter zelf toe na zijn vertrek niemand in Afghanistan te hebben gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 9, vraag 69 en p. 14, vraag 144-147). Het gegeven dat vrouwen in de Afghaanse maatschappij een andere positie innemen dan in de westerse samenleving wil nog niet zeggen dat de dochters van verzoekers totaal niet in staat zouden zijn om op enige manier informatie te verkrijgen over het verdere verloop van de problemen van hun vader. De vaststelling dat verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn tweearig verblijf in Iran heeft getracht zich te informeren over de verdere evolutie van zijn problemen ondermijnt in grote mate zijn geloofwaardigheid.

2.4.4. Waar verzoeker thans stelt dat hij zijn vriend Q. vertrouwde en die niet meer uitleg diende te geven over de reden van zijn vlucht voor de Taliban en hij zich de namen van diens kinderen niet meer herinnert, dient de Raad vast te stellen dat deze beweringen haaks staan op de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde immers het volgende: “*kent u de concrete reden dat hij bang was vermoord te worden? Hij heeft hulp gevraagd en hem een plaats gegeven ik vroeg het hem maar hij wou het me niet vertellen. Maar zijn bezigheden en activiteiten weet ik niets over ik kende hem en ik dacht dat hij een fatsoenlijk vriendelijk iemand was. (...) Was hij getrouwd en had hij kinderen? Namen? Ja maar de namen van zijn kinderen ken ik niet.*” (gehoorverslag CGVS, p. 10)

2.4.5. De argumenten die verzoeker aanhaalt voor zijn onwetendheid betreffende de munteenheid kunnen niet overtuigen. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men zich niet kan herinneren wat de waarde is van het oude geld, vooral gezien verzoeker zelf verklaarde dat hij af en toe naar de markt in Kabul ging om zijn groenten te verkopen (gehoorverslag CGVS, p. 6, vraag 39). Dat cijferen en rekenen voor hem een quasi onmogelijke opgave is, kan overigens geen verklaring vormen voor de vaststelling dat verzoeker evenmin blijkt te weten dat het uitzicht van de briefjes veranderde of dat er in 2005 munten werden ingevoerd (gehoorverslag CGVS, p. 6, vraag 45)

2.4.6. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal onvoldoende rekening te houden met zijn traumatische ervaring en is van oordeel dat het onveiligheidsgevoel waarmee hij te kampen had het hem onmogelijk maakte om nog verder te blijven leven in Afghanistan. Verzoeker kan zijn vlucht naar Iran niet correct situeren in de tijd en legt wat dat betreft tegenstrijdige verklaringen af, hij toont daarnaast ook de ernst van zijn vrees voor de Taliban niet aan, en hij heeft op geen enkele manier het initiatief genomen om de actualiteit van zijn problemen na te gaan niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid heeft via zijn familie in Kabul en een mogelijke deportatie naar Afghanistan boven het hoofd hing, wat de ernst en de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt. Het louter poneren dat hij zich onveilig voelt in Afghanistan is niet voldoende om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te ontkrachten. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, wat in casu het geval is.

2.4.7. In de mate dat in de bestreden beslissing bovendien wordt gesteld dat, hoe dan ook verzoekers problemen van lokale aard zijn en hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul, stelt verzoeker weliswaar dat het CGVS al te lichtzinnig over zijn problemen oordeelt en onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn traumatische ervaring en elkeen het fundamentele recht heeft om te leven op een plaats waar het veilig is en waar hij/zij zich veilig voelt, en hij heeft moeten vaststellen dat

de Afghaanse autoriteiten tot op heden niet in staat zijn om aan hun onderdanen het vereiste veiligheidsgevoel te geven, doch verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging vanwege de Taliban en de redenen voor zijn vlucht naar Iran niet aannemelijk, zodat het ook niet nodig is te onderzoeken of hij een intern vluchtalternatief heeft. De Raad merkt tenslotte op dat de ongeloofwaardigheid van het relaas verder wordt ondersteund door verzoekers verklaringen dat hij zich enkel naar economische problemen niet in Kabul zou kunnen vestigen en hij met al zijn geld overal in Afghanistan een goed leven kon opbouwen (gehoor CGVS nr. 169-170).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Naar aanleiding van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het district Paghman niet in de provincie Kabul maar wel in de provincie Parwar is gelegen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker vooreerst zelf verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Kabul (verklaring DVZ, adm. doss. stuk 13 en gehoorverslag CGVS, p. 3 vraag 2). Voorts laat verzoeker na om huidige bewering te staven met enige concrete informatie, zodat hij er niet aantoonbaar dat het district Paghman gelegen is in de provincie Parwan. Voorts vindt verzoekers kritiek aangaande de actualiteit van de gehanteerde informatie evenmin grondslag in het administratief dossier, aangeziende Subject Related Briefing werd opgesteld op 27 augustus 2010 en geüpdatet op 14 oktober 2011 (adm. doss. stuk 19).

Met het toevoegen van een artikel over een aanslag in de provincie Parwan slaagt verzoeker er geenszins in de uitgebreide en gedetailleerde analyse van de commissaris-generaal aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, waar verzoeker vandaan komt, te weerleggen. Dat er in de provincie Parwan in augustus 2011 een dodelijke aanslag werd gepleegd, doet geen afbreuk aan de conclusie na uitgebreide analyse dat er actueel voor burgers in het district Paghman, provincie Kabul, geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS